

valg, der bl. a. har til opgave at undersøge forudsætningerne for et nordisk samarbejde på investeringsgarantiområdet.

Mulighederne for en fremtidig multilateral garantiordning og hensynet til et nordisk samarbejde på dette felt taler for, at der i en national lovgivning alene fastsættes almindelige bestemmelser om ydelse af garanti for direkte investeringer, således at en national ordning uden større vanskeligheder vil kunne indpasses i en multilateral ordning.

Administrationen henlægges under Styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene, som ved behandlingen af investeringsgarantisager forudsættes at skabe et nært samarbejde med handelsministeriet.

Etableringen af administrationen af dette nye område vil nødvendiggøre udvidelse af personalet i Sekretariatet for teknisk samarbejde med udviklingslandene med et par nye medarbejdere.

Til de enkelte stykker i den foreslåede nye § 8 bemærkes følgende:

Ad stk. 1.

Begrænsningen af lovens område til alene at omfatte direkte investeringer og hermed ligestillede lån udelukker rene porteføljeinvesteringer. Med hensyn til definitionen af direkte investeringer henvises til § 1 i handelsministeriets bekendtgørelse af 20. juni 1961 om valutaforanstaltninger, hvorefter en direkte investering er karakteriseret ved, at investor i væsentlig grad får indflydelse på den virksomhed, hvori investeringen foretages.

Investeringer vil f. eks. kunne ske i forbindelse med oprettelse af datterselskaber og ikke sjældent som led i såkaldte „joint ventures“, d. v. s. samarbejde med lokale interesser. Formen for investeringer, der kan garanteres, bør iøvrigt bero på en konkret vurdering.

Da hovedformålet med at give garanti for investeringer i udviklingslandene er at øge strømmen af kapital til de pågældende lande, vil garantiordningen ikke omfatte allerede gennemførte investeringer, men kun nye investeringer, herunder nyinvesteringer i bestående virksomheder.

Alene her i landet hjemmehørende virksomheder vil kunne opnå garanti. Også virksomheder, der ikke er organiseret i firma- eller selskabsform, f. eks. visse af landbrugets afsætningsorganer, bør være omfattet af garantiordningen.

Ikke blot tab af selve investeringen, men også af dennes afkast vil kunne dækkes ved garanti.

Det må være en forudsætning for garantigivning, at investeringsprojektet tjener til fremme af værtslandets (modtagerlandets) økonomiske udvikling.

Som hovedregel skal investeringen derfor være godkendt af værtslandets myndigheder. I hvert fald i forbindelse med større investeringer kan det være en forudsætning for garantigivning, at der foreligger en bilateral overenskomst mellem Danmark og vedkommende udviklingsland om gensidig beskyttelse af investeringer. En sådan aftale sikrer normalt hjemstatens indtræden i investors rettigheder i tilfælde af værtslandets krænkelse af disse rettigheder og indeholder regler om afgørelse ved voldgift af tvistigheder i forbindelse med investeringer. Det bør dog ikke være udelukket at give garanti på et andet grundlag, der viser værtslandets interesse i det konkrete projekt.

Det vil endvidere være en forudsætning for ydelse af investeringsgaranti, at der kan påvises en sammenhæng mellem investeringen og danske produktions- eller eksportmæssige interesser.

Der skal i hvert enkelt tilfælde fastsættes en grænse for garantiens løbetid, og denne bør normalt ikke overstige 15 år.

De valutariske betænkeligheder, der for øjeblikket kan fremføres mod en garantiordning, der fremmer kapitaludførslen fra Danmark, er tilgodeset ved foreløbig at holde ydelsen af investeringsgarantier inden for et rammebeløb, der foreslås fastsat til 200 mill. kr., hvilket skønnes at være tilstrækkeligt til at dække garantibehovet i de nærmeste år. Det foreslås dog, at beløbet skal kunne forhøjes med finansudvalgets tilslutning.

Ad stk. 2.

I overensstemmelse med andre landes nationale garantiordninger og O. E. C. D.'s konventionsudkast om en international garantiordning vil garanti kun blive givet mod tab i forbindelse med politiske risici, medens tab af kommercielle årsager udelukkes fra garanti. Forslaget tilsigter ikke en udtømmende opregning af politiske risici, der kan dækkes ved garanti, men nævner kun de mest typiske. Herved vil administrationen af loven lettere kunne tilpasses eventuelle fremtidige internationale ordninger og om påkrævet inddrage andre politiske risici under garantien. Investor forudsættes selv at skulle bære en vis del af tabet som selvrisiko.

Ad stk. 3.

Til imødegåelse af tab under garantiordningen vil der — som tilfældet er i andre landes nationale ordninger og som foreslået i O. E. C. D.'s konventionsudkast — blive opkrævet en risikopræmie for ydede garantier. Disse præmier vil indgå i et garanti-fond, som anvendes til imødegåelse af tab.